

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316208191
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5316208191.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: N. V., nar. X.X.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX M., právne zast. STEHURA & partners, v.o.s. , so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7Csr/2/2016-48 zo dňa 08.08.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca uzavrel úverovú zmluvu ako podnikateľ a nie ako spotrebiteľ. Uvedené vyplýva z údajov uvedených v úverovej zmluve na viacerých miestach, kde je žalobca dostatočne zrejým spôsobom označený ako dlžník v postavení podnikateľa majúceho svoje IČO: 36 943 959, č. živnostenského registra: 502-12393 a sídlo podnikania: Turzovka Stred 405, Turzovka, 023 54. V zmluve o úvere, a to v druhej časti graficky oddelenej od záhlavia, žalobca ako dlžník výslovne prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania a za touto vetou sa nachádza aj podpis žalobcu potvrdzujúci pravdivosť tejto skutočnosti. Uvedené prehlásenie dlžníka je síce súčasťou formulárovej zmluvy, nie je však skryté medzi inými ustanoveniami zmluvy tak, že by ho dlžník pri podpise mohol prehliadnuť. Práve naopak, za týmto prehlásením dlžníka, ktoré je v tej istej časti úverovej zmluvy, kde sú rukou dopísané údaje ohľadom výšky úveru, celkovej čiastky, ktorú má dlžník zaplatiť, počte a výške mesačných splátok a dňa splatnosti prvej splátky, sa nachádza aj podpis dlžníka. Skutočnosť, že žalobcovi je úver poskytnutý na výkon podnikania, podpísal žalobca priamo pri texte obsahujúcom túto skutočnosť v úverovej zmluve. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia o tom, že úverovú zmluvu a s ňou súvisiacu rozhodcovskú zmluvu uzavrel so žalovaným v postavení spotrebiteľa. Za daných okolností sa preto žalobca nemôže domáhať takej ochrany, aká prináleží len spotrebiteľovi a súd nemôže akceptovať jeho námietky voči rozhodcovskému rozsudku, v ktorých sa žalobca takejto ochrany domáha. V danom prípade nie je právne dôležité, na aký účel bol poskytnutý úver v skutočnosti použitý, ale dôležitý je účel, ktorý tvrdil budúci dlžník pri uzatváraní úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora sp. zn. C464/01, podľa ktorého pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že bez ohľadu na to, na aký účel bol v skutočnosti úver poskytnutý, v prípade rozporu skutočného účelu a účelu deklarovaného v zmluve musí byť chránená dobrá viera druhej konajúcej strany. To v preskúmvanej veci znamená, že vzhľadom k výsledkom dokazovania dospel súd k záveru, že žalobca nepreukázal, že by úver zo zmluvy zo dňa 20.06.2014 bol poskytnutý na

iný účel, než na podnikanie žalobcu. V dôsledku toho nemohol súd prvej inštancie pri rozhodovaní v tejto veci aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva platné v čase uzatvorenia zmluvy. Nakoľko žalobca neuzavrel so žalovaným zmluvu o úvere ako spotrebiteľ, súd prvej inštancie v danej veci aplikoval ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. účinného v čase vydania rozhodcovského rozsudku možno podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 08.09.2015 (doručenka na č. I. 42) a 60-dňová lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku uplynula dňa 07.11.2015. Vzhľadom k tomu, že dňa 07.11.2015 pripadol na sobotu, zákonná 60-dňová lehota uplynula dňa 09.11.2015 (najbližší pracovný deň). Žalobca podal žalobu na súd dňa 27.10.2016, teda po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol bez vecného preskúmania dôvodov uvádzaných v žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 Zákona č. 244/2002 Z. z.

3. Výrok o trovách konania posudzoval podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Voči citovanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná mu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že predmetné zmluvy uzatváral ako fyzická osoba z dôvodu zlej finančnej situácie pre vlastnú potrebu. Obchodný zástupca žalovaného žiadal od neho potvrdenie o príjme, a keďže v tom čase pracoval iba na živnosť, predložil živnostenské oprávnenie. Úver na podnikateľské účely nepotreboval. Zastával názor, že účel vynaloženia prostriedkov poskytnutých z úveru by mal preukazovať dodávateľ, teda žalovaný, a nie spotrebiteľ. Uvedené vyplýva aj z § 54 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri pochybnostiach o obsahu zmlúv sa použije výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka zaťažuje toho, kto tvrdí výnimku, ktorá má za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. nespotebiteľský, čiže veriteľ. Mal za to, že jediným kritériom v prípade posudzovania povahy zmluvy nemôže byť skutočnosť, že v predtlači zmluvy sú uvedené údaje spotrebiteľa ako IČO, ktoré boli pri uzatváraní zmluvy dodávateľom vyžiadané. Samotná skutočnosť, že žalobca v čase uzavretia bol de iure podnikateľom, nemôže u žalovaného založiť presvedčenie, že koná pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti a že chce použiť prostriedky získané úverom na účely podnikania. Konanie žalovaného pri poskytovaní úveru spotrebiteľovi, ktorý je držiteľom živnostenského oprávnenia, resp. iného oprávnenia na samostatnú zárobkovú činnosť tým, že úver vybaví spôsobom, že mu predloží zmluvu o úvere pre živnostníkov, a to aj v prípade, keď žiada spotrebiteľský úver, čím mu následne znemožní dosiahnuť ochranu spotrebiteľa pri spotrebiteľských úveroch, možno považovať za nekalú obchodnú praktiku, pričom žalovanému už bolo viacerými rozhodnutiami súdov SR uložené zdržať sa používania takejto nekalkej obchodnej praktiky. Ďalej žalobca poukázal na to, že v čase vzniku právneho vzťahu bol nútený uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu. Napriek tomu, že bola na samostatnej listine, jej podmienky neboli individuálne dohodnuté a ide o typickú formulárovú zmluvu, s predtlačnými podmienkami, bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť jej obsah. Nakoľko nebola daná právomoc rozhodcovského súdu konať vo veci a rozhodnúť, je takéto rozhodnutie fakticky neexistujúce, ničotné. Zároveň predmetná zmluva ako zmluva spotrebiteľská neobsahovala viaceré podmienky z. č. 129/2010 Z. z., napríklad nesprávne uvedená výška RPMN, neprimerane vysoký úrok za úver a iné nedostatky uvedené v žalobe, úver bolo potrebné považovať za bezplatkový a bezúročný.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Postavenie žalobcu ako spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o úvere výslovne odmietal. Žalobca ako dlžník pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojho podnikania a pri uzatváraní zmluvy o úvere sám uviedol, že finančné prostriedky sú poskytnuté výlučne na výkon podnikania, čo následne potvrdil svojím podpisom. Žalobca pri určení, za akým účelom sú poskytnuté finančné prostriedky, konal na základe svojej vlastnej slobodnej vôle a žalovaný ho pri výbere účelu nijak neovplyvňoval. Skutočnosť, na čo konkrétne bol žalobcom následne poskytnutý úver aj využitý, žalovaný neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Žalobca ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Žalovaný preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či žalobca (dlžník)

v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel, ako deklaroval v zmluve o úvere. Žalovaný trvá na tom, že žalobca nijako nepreukázal skutočnosť, že v čase podpisu zmluvy o úvere mu patrilo postavenie spotrebiteľa. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Argumentácia žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je právnym vzťahom spotrebiteľským, nie je možné na predmetnú zmluvu o úvere aplikovať ustanovenia príslušných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalobca vo svojom vyjadrení ďalej tvrdí, že bol zo strany žalovaného donútený uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu, pričom žalovaný toto tvrdenie popiera. Rozhodcovská zmluva sa nachádza na samostatnom liste papiera, kde je veľkými písmenami určené, že sa jedná o rozhodcovskú zmluvu. Žalobca sa podpisom rozhodcovskej zmluvy nevzdal práva na súdnu ochranu poskytnutú všeobecnými súdmi Slovenskej republiky, nakoľko rozhodcovská zmluva obsahuje alternatívne riešenie sporov, ktoré dostatočným spôsobom zabezpečuje dlžníkovi právo podať žalobu nielen na rozhodcovský súd, ale aj na všeobecný súd. Okrem iného žalovaný poukazuje na skutočnosť, že v prípade žalobcu nešlo o prvú zmluvu o úvere uzatvorenú so žalovaným, a teda nie je namieste poukazovať na žalobcovu nevedomosť a nedostatok skúseností, nakoľko žalobca má lepšiu vedomosť v porovnaní s bežným občanom, nakoľko sú mu dobre známe práva a povinnosti, ako aj náležitosti zmlúv o úvere. V prípade osoby žalobcu má žalovaný zároveň za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísal (obdobne o tom hovorí i čl. 11 ods. 2 CSP). Žalobca navyše žiadnym spôsobom nebol k podpisu rozhodcovskej zmluvy donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Žalobca svoju vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu potvrdil svojím podpisom. Skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že rozhodcovská zmluva je pre neho subjektívne nevýhodná, ešte nezakladá nedostatok právomoci rozhodcovského súdu.

6. Žalobca v rámci odvolacej repliky uviedol, že zotrváva na svojom odvolaní v celom rozsahu, pričom žalovaný nespochybnil nijakými relevantnými skutočnosťami tvrdenia v ňom uvedené. Žalobca opätovne tvrdil, že pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci podnikania a predmetný úver neviedol ani v účtovníctve. Finančné prostriedky nepoužil na nákup vecí potrebných na podnikanie, na nákup materiálu, ale na čisto súkromné účely. Poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax súdov SR v tejto otázke.

7. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že tvrdenie žalobcu, že v predmetnom zmluvnom vzťahu nevystupoval ako podnikateľ, ale ako fyzická osoba - spotrebiteľ, je výslovne účelové, nakoľko sa snaží vyťažiť zo sporu so žalovaným čo najväčší prospech, využívajúc výhody, ktoré plynú z právnej úpravy chrániacej slabšiu stranu sporu. Žalovaný vzhľadom na uvedené a na predložené listinné dôkazy mal za to, že žalobca konal v rámci predmetu podnikania a pri uzatváraní zmluvy o úvere sám uviedol, že finančné prostriedky sú poskytnuté výlučne na výkon podnikania, čo následne potvrdil svojím podpisom.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) uznesenie súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Podľa § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,

c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo

d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

10. Odvolacie námietky žalobcu považuje odvolací súd za dôvodné.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie je založený na nesprávnom právnom posúdení veci.

12. Rozhodujúcou v prejednávacom spore je otázka posúdenia povahy zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 20.06.2014. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedenú zmluvu nemožno považovať za spotrebiteľskú, keďže žalobcovi boli finančné prostriedky poskytnuté na výkon podnikania, čo potvrdil svojím podpisom priamo v texte zmluvy o úvere. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia, že by úver bol poskytnutý na iný účel, než na jeho podnikanie.

13. Odvolací súd sa právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie nestotožnil.

14. Niet pochybností, že žalobca v čase poskytnutia úveru bol evidovaný ako živnostník a disponoval živnostenským oprávnením. Samotná táto skutočnosť, a to, že žalobca bol v zmluve o úvere označený ako podnikateľ, s uvedením IČO, však nemôže spôsobiť, že daný záväzkový vzťah bude bez ďalšieho považovaný za obchodnoprávny, zvlášť ak bol založený formulárovou zmluvou pripravenou vopred veriteľom a dlžník do nej len nadiktoval svoje údaje. Okrem toho žalobca - dlžník je v zmluve o úvere označený ako podnikateľ pod vlastným obchodným menom a IČO-m a rovnako aj ako fyzická osoba (nepodnikateľ) s uvedeným rodným číslom a trvalým pobytom. Z toho dôvodu je sporné, či žalovaný vstúpil do záväzku zo zmluvy o úvere so žalobcom ako s podnikateľom alebo nepodnikateľom.

15. Navyše zmluva o úvere je zjavne formulárovou zmluvou, ktorú používa žalovaný voči väčšiemu počtu žiadateľov o úver. Obsah zmluvy zároveň nesvedčí o tom, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľskými subjektmi. Predmetná zmluva o úvere bola vyhotovená na predtlačenom formulári a podmienky poskytnutia úveru neboli dojednané individuálne bez vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, čo je typické práve pre spotrebiteľské zmluvy.

16. Na prijatie záveru o obchodnoprávnom charaktere vzťahu dlžníka a veriteľa preto nepostačuje len formálne označenie dlžníka/žalobcu ako podnikateľa v zmluve o úvere. Musí existovať aj jednoznačný údaj o účele, na aký bola zmluva uzatvorená, resp. na aký účel boli finančné prostriedky z úveru poskytnuté. Uvedené však v konaní nebolo jednoznačne preukázané. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že úver si vzal na vyrovnanie dlhov, nie v súvislosti s podnikaním. Uvedené tvrdenia žalovaný v priebehu konania nespochybnil.

17. V tejto súvislosti nemožno prehliadnuť aj skutočnosť, známu odvolaciemu súdu z úradnej činnosti, že v prípade žalovaného bolo opakovane preukázané účelové konanie pri uzatváraní úverových zmlúv so spotrebiteľom, keď tento v snahe dosiahnuť udelenie spotrebiteľského úveru bol navedený na uvedenie údajov v zmluve, ktoré ju mali vylúčiť z režimu spotrebiteľskej ochrany. Išlo predovšetkým o zaškrtnutie políček, že dlžník si úver berie na účely zamestnania, povolania alebo podnikania. Bez ohľadu na to, či to bolo úmyslom spotrebiteľa. Uvedené obchodné praktiky žalovaného boli predmetom preskúmania nielen súdov, ale aj správnych orgánov, napríklad Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá rozhodnutím Ústavného inšpektorátu ŠOI zo dňa 27.05.2013 č. SK/0755/99/2012 žalovanému uložila pokutu pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík v súvislosti so zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa.

18. Aj keď je v danom prípade v zmluve, ktorá má podobu formulárovej zmluvy, vytlačený text, že dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, avšak toto zmluvné ustanovenie v kontexte s tým, že ide o formulárovú zmluvu pripravenú dodávateľom, predstavuje jeho vyhlásenie, nie dlžníkove, i keď sa k nemu dlžník podpísal. Žalobca - dlžník nemohol obsah zmluvy o úvere ako celku, vrátane uvedeného vyhlásenia, nijakým spôsobom ovplyvniť alebo zmeniť.

19. Je povinnosťou veriteľa - žalovaného preukázať, že peňažné prostriedky boli dlžníkovi - žalobcovi poskytnuté na účel podnikania. Dôkazné bremeno, že sa nejednalo o spotrebiteľský úver, ťažilo v tomto prípade žalovaného, ktorý dôkazné bremeno neunesol.

20. V prípade pochybností o charaktere zmluvného vzťahu v záujme zachovania princípu ochrany spotrebiteľa platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Vyššie citovanú zmluvu o úvere je preto potrebné považovať v zmysle § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka za zmluvu spotrebiteľskú.

21. Keďže súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil povahu zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, odvolací súd rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné pri rozhodovaní

o tom, či sú dané dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, aplikovať na daný právny vzťah normy spotrebiteľského práva. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude aj opätovne rozhodnúť o trovách prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)